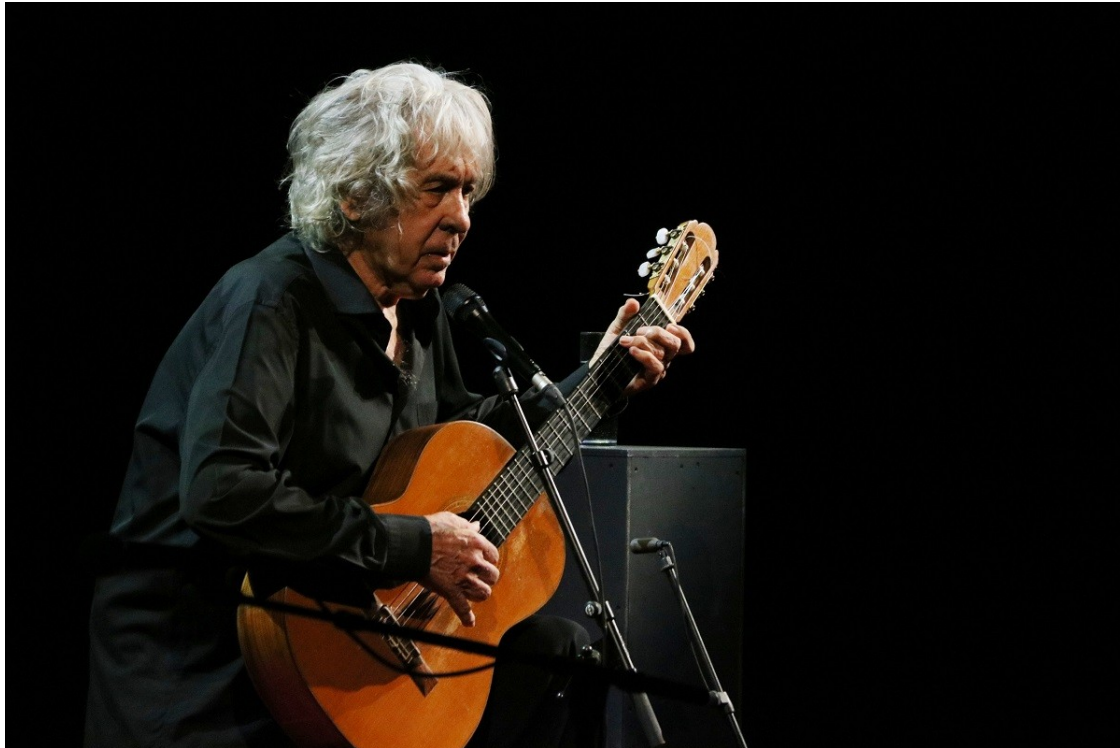

Paco Ibáñez, l'eternitat capturada

«Vuitanta-sis anys, la poesia continua sonant forta i poderosa. La seva estimada eternitat ja fa anys que l'ha capturada»

Paco Ibáñez, al Palau de la Música | ACN

Paco Ibáñez al Palau de la Música, què més es pot demanar? Quina millor manera de sentir-se viu malgrat les putades, malgrat els cretins, que veure aquest home, la seva guitarra i la seva cadira sobre un escenari als vuitanta-sis anys? Quina millor manera per a sentir-se que pertany a algun lloc, que ets alguna cosa més enllà de tu mateix que escoltant les músiques, les lletres, les melodies que porta tota la vida cantant i que sonen sempre noves, sempre vives? Per què, és clar, quantes vegades deu haver cantat Paco Ibáñez *A galopar?* I *Andaluces de Jaén?* I *Palabras para Julia?* Li continuen demanant i les continua regalant.

Ahir era el concert final de la seva gira de commemoració dels cinquanta anys del seu concert a l'Olympia de París de l'any 1969. La maleïda pandèmia va tallar la gira però ell, nyic-nyic, nyic-nyic, no hi ha déu que li faci baixar la cama de la cadira. I mira que li costa ja eh? Home, no sé com estaré jo als vuitanta-sis anys, si tindrè la seva panxa majestuosa, la seva fabulosa veu enrogallada, els seus lapsus de memòria ja mítics, el seu sentit de l'humor, la mala bava per a retratar tot quant paràsit, indigne, aprofitat, desgraciat. El seu cabell blanc, llarg i embolicat, no el tindrè, no, això sí que no.

Paco va cantar els seus estimats poetes: León Felipe, Gabriel Celaya, Lorca, Brassens, Alberti, es va atrevir amb Joan Margarit encara que "*el catalán me sigue costando, no me lo tengáis en cuenta, por favor*". Va cantar en català, sí, també en gallec i basc, el seu estimat basc, la llengua de la seva mare. "*Tenemos cuatro idiomas y esto es un tesoro. Aunque hay cretinos que se conforman con solo uno*". Un té la sensació que és igual el temps que passi, Paco Ibáñez

sempre tindrà motius per a glossar i posar en valor les lletres de les seves cançons, les lletres imaginades pels poetes que ha musicat i que tenen perpètua actualitat. Sí, perquè retraten la dignitat en contra de la indignitat, la lluita de l'home per a superar-se, per a ser feliç, per a plantar cara a la mentida.

Ahir va emparentar-les amb la situació de Madrid, amb el jutge Larena -"qué hombre tan repugnante"- amb la llibertat d'expressió, amb el retrocés democràtic: "No quiere hacer política pero la democracia está en peligro". "Hay que despertar al país. Quiero hacer un cartel que diga 'Despierta, izquierda!'". Demana, clama, reclama, crida que els polítics, per resultar creïbles, caldria que s'envoltessin de poetes, d'artistes. Una visió naïf, i tant que sí, però com portar-li la contrària si té més raó que un sant? Vuitanta-sis anys, la poesia continua sonant forta i poderosa. La seva estimada eternitat ja fa anys que l'ha capturada.